

Kocovina

Vůbec netuším, jak mohlo toto slovo vzniknout, ale všichni víme, minimálně z doslechu, o čem je řeč. Kocouři přeci nechlastají, jako například já. Ano, v hospodě jsem viděl mnohdy nějaké kocoury, ale v misce měli vodu. Dokonce jsem viděl i kočky! A taky kočky, co mi připadaly po pátém pivu neodolatelné. To je jistá výhoda alkoholu, pod vlivem se muchlujeme i s těmi, s nimiž bychom se ve stavu střízlivém ani nebavili. A v tom muchlování navíc bývají spokojené obě strany. Najednou totiž nevádí, že muchlující zavání pivním oděrem a není mu rozumět.

Nemíním rozebírat, kdo je jak málo nebo hodně odolatelny zastřízliviva. Neboť každá holka i kluk máme své kouzlo. Máme úsměv, vlídné slovo, pochopení. Oškliví lidé jsou ti, co ubližují, jsou nepřijemní, jsou protivní. Ale lidé v kocovině (někteří) umí být zlí, i když jsou normálně normální.

Začnu opilostí

To je původce kocoviny, co si budeme povídat. Každý máme opici jinou. Jéje, a je tady další zvíře. Proč se opilosti říká opice? Viděli jste někdy někdo opilou opici? Ale je to takový standard. Opice, kocovina... A když to vše spojím se sebou, co se stane? Pulec, opice a kočka. To je vcelku strašidelné...

Já ze zkušenosti vím, že mé opilství může dopadnout různě: Setkám-li se s lidmi veselými, mám „opici“ veselou. Smutek jiného mne rozesmútní a pláču, a když se potkám s katastrofilem, mám depku. A to pak i v té kočičí fázi. Ale obecně: Kocovinu přijímám kladně, neboť jsem to chtěl, protože jsem si ji zaplatil zároveň s platbou útraty. I za tu kocovinu! A tak s ní žiji v přátelství. Proč odhánět něco, co jsem si objednal a posléze i zaplatil?

Ale přestal jsem chodit do hospody, chlastám si sám. Má to několik výhod: Pivo mne stojí okolo desetikoruny, kupuji to nejlevnější, co je na krámě. Má k tomu jedno pořekadlo: „Hlavně, že se motám!“ Můžu u toho kouřit, což se v hospodách již dlouho nesmí. Když se svalím, tak na postel a nikdo mne nemusí tahat z příkopu domů. A když melu nesmysly, tak jen sám sobě. A já to na sebe nevykecám. Maximálně napíši debilní povídku, ale druhý den si ji přečtu a buď ji smažu, anebo přepíšu. Co se řekne v hospodě, jde ihned na sociální síť a nelze to vzít zpět. U povídky to lze. Tady ji máte:

Sousedé

Bydlím ‚tady‘ už 12 let. Jsou tu tři byty vytvořené z asi bývalých stájí. Hezké, mezonetové byty. Dole kuchyně a hygiena, nahore prostorný obývací pokoj. Za tu dobu už jsem poznal tolik sousedů, že je

ani nespočítám. Sousedí ‚trojka‘ jsou tu už šestým rokem. Slávek a Radka. Sympatiční lidé. V dvojce se neustále někdo mění. Poslední stabilní byla moje dcerka s vnoučkem. Ale přestěhovala se a od té doby zase chaos.

Je léto. Neříkám, že bychom se sousedem nenasávali i v zimě. U mne se totiž smí kouřit. Jeho přítelkyně to nese zle a rozumím jí. Oba chodí kouřit vzorně před dveře do uličky. A teď si představte, co se děje, když má Radka odpolední!

Soused vyhlíží, kdy se vrátím z práce. On sice vstává ve čtyři, či pět ráno, ale vrací se domů v 11, nebo 14 hodin. Ale vyhlíží. Já se vracím okolo páté, někdy i déle. „Sousedě, nějak pozdě!“ zaspílá motající se soused a v ruce drží láhev.

Sousedě, dnes nebudu. A naliji si pivo za deset a on pije jakousi flašku ve slevě. Jindy koupím flašku já a má to výhodu, že vypije jen půl, neboť druhou půli vypiji já. To Radka nechápe, že mu pomáhám zmírnit opilost. Nevím, asi mne nemá ráda.

Ale vrátím se k tomu létu: k těm bytům patří i taková zahrádka, kde máme přístřešek a naproti Radka pěstuje ředkvičky a okurky a šnytlik... A pod tím stánkem se dějí věci.

Nedávno jsme s Radkou koukali do půl jedenácté na Romea a Julii. Povídali jsme si a nebyl u toho Slávek, že ho to nebaví. My jsme si to užili, Radka dala trochu vínka, já tři piva a šli jsme spát. To je pohodička, když se člověk nemusí zavírat doma a na čerstvém vzduchu šlukuje čerstvý nikotin.

Obavy

A když je to léto, tak si uděláme ohníček a tím pádem burty. Anebo rozehrějeme gril a večeříme nějaké opálené maso. Stejně je to paradox. V létě vytváříme teplo a v zimě na zahradu nepáchneme. Ale je to tak. Měli jsme promítací večer a podle mne dopadl dobře. I Radka se bavila u filmu. Já přinesl flašku a pivo, sousedka si přinesla víno a brambůrky. Bylo prostě dobře. Chechtali jsme se nad filmem a nic nebylo špatně. Slávek s Radkou odešli spát, já sbalil počítač a myš a šel také do hajan.

Je nedělní ráno okolo deváté. Jdu na zahradu s kávou. Sedím a přemýšlím o ničem, srkám kávu a kouřím. Najednou se přidá Slávek a kafráme o ničem. Je to tvor, jenž má historky ze života a já je registruji. Mají i čísla. Historka padesát osm potřinácté! Nicméně ho mám rád. A pak odešel, a jelikož piji kávu dlouho, zastihla mne i Radka s kávou. A tak nějak si postěžovala. Když jsem se vracel domů, že pojedou nakupovat, míjel jsem byt číslo tři. Mohlo být tak 10 hodin. Radka na zahradě a z bytu jsem slyšel vztek, nadávky a hnus.

Je odpoledne

Sedím na zahradě pod stánkem a píše tento plk. Popíjím pivo a jsem zamyšlený. Čekám na pozdní odpoledne,

kdy půjdeme grilovat. Zakoupil jsem už naložené špízy a nějaký česnekový chléb. Sousedka ode mne obdržela láhev vína a kořalku jsem neopatřil, neb mne soused naštvál. Proč křičí na zavřené dveře sám v bytě? Chápu Radku, že radši sedí na zahradě, než aby poslouchala kocouří nemoc svého přítele. Na druhou stranu: Oni se hádají neustále. Navzájem si sledují telefony, sociální sítě a dokonale umí žárlit. On mi povídá, co našel v jejím telefonu a já se chechtám. Ale o hodinu později se chechtám znovu u vyprávění Radky. Taký něco objevila. A tak si tak sedím na té zahradě, upíjím si pivo a s potutelným úsměvem píši povídku.

Je podvečer

Dostavila se Radka a Slávek, jenž si sice přilil oleje do ohně své nově vytvořené opice jakousi skrytou flaškou, ale nějak byl tolerován, neb byl sraz na zahradě. Asi byla potřeba zachovat jakési dekórum. Motající se soused rozvášnil gril. Zatím, co se holedbal: „Já vám to ugriluji,“ motal se a my s Radkou spokojeně popíjeli. Já pivo, ona dodané víno.

Slávek to nakonec zvládl a udělali jsme papů. Pošmakovali jsme si a po jídle bylo blaze v bříškách našich. Slávek, že brzo vstává, oddřibloval do hajan a já zbyl s Radkou pod stánkem.

Je večer

Sedím s Radkou pod stánkem na zahradě a přinesený počítač přehrává nějaký film. Ta dáma normálně nepije. Ale tu flašku ten večer pozřela. Já několik piv, ale bylo nám dobře. Čučeli jsme na film a povídali si. A pak šla spát. Usměvává a bez bolístek. Určitě měla hezkou kocovinu.

Mruk

Bylo nám šestnáct, byli jsme na učilišti. Měl jsem se stát elektrikářem a nakonec se to prapodivně nějak povedlo. Ale kolega učeň vyprávěl historku. Každý puberták si vymýšlí, aby obstál v kolektivu. Já historku podám a pak úvahu: „Kamarádi,“ říká Petr, „Já jsem naučil našeho kocoura Mruka na rum!“

Celé korsoncium na svačině učňů vyvalilo oči. „No fakt!“, pokračoval vypravěč. „Jsem mu nalil do misky rum, namočil mu v tom čumák a ono mu to chutnalo. Pak šel, motal se a usnul. A druhej den se ve spíži motal okolo flašky rumu. Tak jsem mu znovu nalil.“

Kolik je na této historce pravdy již nezjistím, a ani nechci.

Co vím jistě?

Ode dneška říkám kocovině ‚Mrukovina‘ a zůstanu jí věrný. A to díky vám, mým čtenářům. Nebýt Vás, ten nápad by nevznikl.

A až paní Nováková, anebo Vy, paní Sehnalová, budete chtít spílat manželovi a nebo příteli? Řekněte v 11:57: „Ahoj ty můj mrukovatej, máš na stole vývarek.“ On řekne: „Neotravuj, mám kocovinu...“ (ano, málo kdo se k tomu dobrovolně přizná). Ale vy máte, dámy, argument: „Miláčku, mrukovina nebolí, pojď se napapat.“

A najednou se z toho hnusáka stane mruko hladový a pokorný (chtěl jsem říci muž) skoročlověk.

A kdyby něco zklamalo, tak telefonní číslo na mne stejně nemáte.

A zase vás zdraví HyPulík

